

tinget forkaſte denne Grund? Vi have jo ſaa ofte beklaget, at de lavere Stillede i Samfundet gifte ſig for hurtigt, og jeg beklager det ogſaa. De ſta- tiſtiſke Tabeller, vi have liggende for os, riſe netop, at det er i ikke ringe Grad Tilfødet, idet der er 22 til 25 Procent, der gifte ſig under 25 Aars Alderen, hvilket ikke er Tilfødet i de andre høiere Samfundsklaſſer. Det maa beklages. Men maa man da ikke finde det i ſin Orden, naar en Mand, der har en lille Kapital, tager diſſe Forhold i Betragtning. Ogſaa jeg tror, at man ikke ſkal være altkor ſentimental i den Retning. Endvidere kunde den høitærede Miniſter ſlet ikke forſtaa, at der var Tale om at vælte Byrden over fra den mere Velhavende til den mindre Velhavende. Det ligger dog nær for Gaanden. Thi det er klart, at de riſe Folk diſtinkſt ſjældnere komme i Xrang end de, der ere i mindre Raar, og ligeledes er det dog ſjældent, at riſe Forældre gjøre ſig ſaa bare og blanke, at de ikke kunne faae deres Udkomme. Denne Paragraf vil herved ramme den riſe Groſſerer eller Godsseieren. Det vil den rigtignok ikke, men — lad mig ſige det rent ud — jo længere vi ſtaa nede mod Fattigvæſenet, des mere vil den ramme. Derfor er det, at jeg ſiger, at det kan ſe ud, ſom om man vil vælte Byrden fra den mere Formuende over paa den mindre Formuende. At det ikke har været Tanken, har jeg allerede erklæret, at jeg ikke tror. Thi ganſke viſt, den Tanke, den ærede Miniſter udtalte, at Børnene vilde vælte Forſørgelsespligten fra ſig for Forældrenes Bedkommende, er vel egentlig Ophævet til ſelve Paragrafen. Det negter jeg ikke; men jeg tror ikke, at man for diſſe ſmaa Misbrugs Skyld ſkal komme med en Paragraf, der vil have langt flere Misbrug til Følge. Det ærede Medlem for Odense Amts 1ſte Valgkreds (Det. Hanſen) mente, at, naar vi fik Opholdskommunen til Forſørgelſeskommune, ſaa kunde Danmark blive et ſandt Ghyſium, et ſandt Gimmerige for Bagabon- der, og han udmalede Billedet med kraſſe Farver; thi han ſagde, naar en ſaadan Bagabond var kommen paa en Fattiggaard i en Kommune, og han ikke syntes om at være der længere, ſaa vandrede han over til en anden Kommune og blev forſørgelſesberettiget der. Men lige ſtrax efter tilføiede det ærede Medlem, at han syntes, at det var en ſtor Uret at, fordi en Mand i Diebliffet havde Ophold i en Kommune, ſkulde han være forſørgelſesberettiget der. Hvorledes de to Udtalelſer kunne harmonere, forſtaar jeg ikke. Det har naturligtviſt været min Tanke, at, hvor en Mand blev trængende, der ſkulde han være forſørgelſesberettiget. Hvorledes det kan forenes med, at han ſkal kunne vandre fra Fattiggaard til Fattiggaard, ſkal jeg overlade til det ærede Medlem at forklare. Jeg har ſom ſagt ment, at der, hvor han blev trængende og fik Hjælp, der ſkulde han høre til, og ſkulde ikke kunne vandre, hvorhen han fandt for godt. I Dvrigt vilde det diſtinkſt blive et daarligt Ghyſium for Ba-

gabonderne, naar de ſaaledes ſkulde vandre om- kring. I det Hele taget ſyntes det ærede Medlem at have meget urimelige Tanker om Udvandringen. Han ſagde ſaaledes, at det var de daarligſte In- dividider, der vandrede ud, i al Fald for det Meſte, om end ikke altid, hvorimod det ærede Medlem lige over for ſagde, at det var de beſte, der ud- vandrede. Jeg tror, at dette Sidſte kommer Sand- heden nærmere, medens jeg dog ogſaa tror, at det afviger lidt derafra; men i al Fald kommer det Sandheden nærmere, end hvad der blev ſagt af det ærede Medlem for Odense Amts 1ſte Valg- kreds; thi naar det ærede Medlem f. Ex. vil ſe ſig om i Kjøbenhavn og ſe paa de mange riſe Herrer, ſom her findes, ſaa vil han komme til at ſe, at mange af dem ere indvandrede, enten de ſelv, deres Fædre eller deres Bedſtefædre. (Det. Hanſen: De ere ikke paa Fattigvæſenet). Nei, de ere ikke paa Fattigvæſenet, men det ærede Medlem mente, at det var de Ringeſte, der indvandrede; alſaa have diſſe Ringeſte haft ganſke godt Held med ſig, naar de have kunnet ſtå ſig i ſaadan Fremtid. Det ærede Medlem kom endvidere med den urimelige Tanke, at det ikke kunde ſiges at være godt, at der fandt Indvandring Sted, ſelv om den Indvandrede var arbejdsfær, thi ſaa ſkubbede han en anden Arbejdsfær ud og ſkubbede ham over paa Fattig- væſenet. Nei, en ſaadan Skubben ud er virkelig altkor theoretiſk, ſaaledes gaar det ikke til i den virkelige Verden, at fordi En vandrer ind, ſkubbes en Anden ud; thi Arbejdskraften er ikke ſaaledes fordelt, at der ikke kan være Brug for flere Ar- bejdere, end der er, og at, naar der kommer flere, ſaa ſkal nogle abſolut ſkubbes over paa Fattigvæ- ſenet. I det Hele ſeekommer det mig, at det ærede Medlems Tale var ſaa modſigende og ſaa overdreven, ja, ſom det ærede Medlem her overfor ſagde, ſaa radikal, at jeg nu ſkal lade den ligge. I det Hele taget er der kun anført for at for- længe Forſørgelſesfriſten fra 5 til 15 Aar eller rettere gjøre Fødeſtedet til Forſørgelſeskommune, at Kjøbstæderne ere overbebyrdede, og dernæſt Be- kvemmelighedshenſyn. Bekvemmelighedshenſynet lader jeg ligge; thi det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds (M. Tønſen) har viſt, at jo længere vi gjorde Friſten, deſto ſtørre Ubequem- ligheder fulgte deraf. Der bliver da kun tilbage Henſynet til Kjøbstæderne, navnlig de ſtørre Kjøb- ſtæders Overbebyrdelſe; men ſer jeg nu hen til Kjøbenhavns Kommune, ſaa ſtiller Forholdet ſig ſaaledes, at Kjøbenhavns Kommune har en Fattig- byrde efter de ſidſt forelagte ſta- tiſtiſke Tabeller af 337,000 Rd. og Landet derimod en Fattigbyrde af 1,800,000 Rd.; Forholdet er alſaa omtrent ſom 1 til 6. Men hvorledes forholder det ſig nu med Skatteveien? Kjøbenhavns Skatteindtægt var ved den ſidſte Skatteanfættelſe 22 Millioner, Lan- dets Skatteindtægt 79 Millioner; alſaa Skatte- indtægten forholder ſig ſom 1 til 4, man ſer ſaa- ledes, at Kjøbenhavns Kommune ingenlunde er